

Súd: Okresný súd Topoľčany
Spisová značka: 4C/23/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4620201879
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Marián Mokoš
ECLI: ECLI:SK:OSTO:2022:4620201879.11

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Topoľčany samosudcom Mariánom Mokošom v právnej veci žalobkyne: G. I., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX T. XXX, právne zastúpená: UNITED LAWYERS, advokátska kancelária, s.r.o., so sídlom Mliekarenská 2, 821 09 Bratislava, IČO: 36 662 291, proti žalovanému: X. Q., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom XXX XX T. XXX, právne zastúpený: JUDr. Jindřich Stoszek, advokát so sídlom Černyševského 26, 851 01 Bratislava, IČO: 30 810 141, o určenie vlastníckeho práva, takto

rozhodol:

I. Súd žalobu zamietá.

II. Súd žalovanému priznáva náhradu trov konania proti žalobkyni v plnej výške, o ktorej rozhodne tunajší súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1./ Žalobkyňa sa podanou žalobou domáhala určenia, že je podielovou spoluvlastníčkou v podiele 1/2 -ica na nehnuteľnostiach v kat.úz. T. zapísaných na LV č. XXXX ako parc.č. 1597/114, záhrada o výmere 202 m², parc.č. 1597/160 záhrada o výmere 413 m², parc.č. 1597/258 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 123 m², parc.č. 1597/270 zastavaná plocha a nádvorie o výmere 11 m² spolu s rodinným domom súp.č. XXX na parc.č. 1597/258 z dôvodu, že so žalovaným žila 14 rokov v spoločnej domácnosti ako druh a družka t.j. od roku 2004 do roku 2017, pričom v roku 2008 sa presťahovala do T. k žalovanému a má tam odvtedy aj trvalý pobyt a so žalovaným plánovali spoločnú budúcnosť, rozhodli sa postaviť rodinný dom za účelom zabezpečenia spoločného bývania a vyriešenia spoločnej bytovej otázky. Z uvedeného dôvodu žalobkyňa postupne v rokoch 2009-2015 združila finančné prostriedky na bankovom účte žalobcu, z ktorých sa následne financovala výstavba rodinného domu v T. č. XXX, ktorý mal byť následne v podielovom spoluvlastníctve so žalovaným. V roku 2009 obaja začali spoločne stavať rodinný dom na pozemku, ktorý bol darovaný otcom žalobcu B. Q. za opravy na rodičovskom dome žalovaného, ktoré boli financované tiež zo združených prostriedkov žalobkyne a žalovaného. Žalobkyňa poukázala na účet žalobcu sumárne finančné prostriedky vo výške 96 341 eur. V decembri 2009 strany konania spoločne vycestovali do B. za prácou do hotela Parkhotel Bellevue Adelboden, kde zotrvali až do roku 2014 a zarábali na spoločné bývanie, pričom sa o výstavbu a dokončovacie práce staral synovec žalovaného Q. Q.. Taktiež v roku 2010 previedla matka žalobkyne G. E. na účet žalovaného sumu 10 000 eur, ktorú strany konania investovali na elektriku a kúrenie. V roku 2013 prebehol zápis rozostavanej stavby rodinného domu do katastra nehnuteľností, pričom stavba bola reálne dokončená v roku 2015 a v tejto spoločne žili po návrate zo B. až do roku 2017, kedy v septembri došlo k rozchodu a ukončeniu partnerského vzťahu.

2./ Žalovaný vo svojich písomných vyjadreniach (č.l. 67, č.l. 123 a č.l. 135) žiadal žalobu zamietnuť z dôvodu, že tvrdenia žalobkyne sa nezakladajú na pravde s tým, že on od roku 2003 až do roku 2008 pracoval v Luxemburskej firme Vikink river cruises ako kuchár a so žalobkyňou sa spoznal v roku 2004,

ale nebývali v spoločnej domácnosti. Potvrdil, že od roku 2009 spolu pracovali vo B. až do roku 2014 ale od začiatku mali voľný vzťah. Na švajčiarsky účet žalobkyne aj on posielal peniaze, keď potrebovala a peniaze, ktoré žalobkyňa posielala na jeho švajčiarsky účet previedol na W. a tam jej všetky peniaze vyplatil a to aj peniaze, ktoré posielala na účet jeho matky G. Q.. Takto sa to robilo, pretože žalobkyňa nechcela platiť poplatok za prevod a so žalobkyňou nie je v kontakte od roku 2016. Poprel, že by mu matka žalobkyne v roku 2010 poslala na jeho účet 10 000 eur. Taktiež poprel dohodu so žalobkyňou, že predá dom a vyplatí jej peniaze, lebo žiadne peniaze na výstavbu domu nedala. Výstavbu domu financoval z vlastných zdrojov, keďže pracoval dlho v zahraničí a pomocou úveru, ktorý si aj sám splatil. Jeho otec prihlásil žalobkyňu na obecnom úrade, nakoľko ju vlastná matka odhlásila z trvalého pobytu v P. S.. Od žalobkyne si žiadne peniaze nepožičal a úver si zaplatil sám z poisťiek, ktoré mal v Generali. Dom chcel predať, keď si našiel výhodnú prácu vo G., ale matka mala zdravotné problémy a preto zostal v T.. V rokoch 2009 až 2014 peniaze zo svojho švajčiarskeho účtu previedol na W. z veľkej časti v hotovosti a tieto zamieňal v zmenárni, kde bol lepší kurz ako v banke a peniaze, ktoré patrili žalobkyňi jej vyplatil, čoho svedkom bol Q. Q.. Na výstavbu domu si bral úver vo výške 15 000 eur v roku 2013 a tento aj sám splatil. Na jeseň roku 2009 vyplatil v hotovosti 49 000 eur B. Z., ktorý realizoval hrubú stavbu, výkopové práce a osadenie vodovodnej šachty a v roku 2010 pokračoval vo výstavbe jeho synovec Q. Q., ktorého vyplácal v hotovosti podľa vykonaných prác a staval aj svojpomocne. V ďalšom písomnom vyjadrení (č.l. 149) žalovaný poprel tvrdenie žalobkyne, že spolu žili ako druh a družka ako aj tvrdenie, že mu v minulosti požičala peniaze a že sa dohodli spolufinancovať výstavbu rodinného domu. Potvrdil, že mu žalobkyňa vkladala zarobené finančné prostriedky na účet vedený vo švajčiarskej banke vo švajčiarskych frankoch a tieto bolo potrebné zameniť na eurá, pričom bolo ekonomicky výhodnejšie peniaze previesť na W. v hotovosti vo frankoch a zameniť v zmenárni na euro, kde bol lepší kurz ako v banke a potom svoju časť vložiť na účet na W. a peniaze žalobkyne jej odovzdať v hotovosti do rúk. Stavbu domu dokázal financovať sám, nakoľko mal finančné prostriedky, ktoré cca v roku 2009 získal predajom akcií spolu v hodnote cca 30 000 eur a okrem toho bol zamestnaný v zahraničí. Navyše si zobral hypotekárny úver na dokončenie domu a jeho zariadenie. Žalobkyňa nemohla mať toľko peňazí ako tvrdila, pričom poukazyval na časový odstup od ich posledného osobného kontaktu v roku 2016 a uplatneného nároku v roku 2020. Pôvodne staval dom pre seba a potom si našiel prácu vo Zvolene, pričom by dom predal a kúpil si byt, ale do práce nenastúpil kvôli zdravotnému stavu matky. Z vyjadrení, argumentov a dôkazov žalobkyne nevyplýva žiadna dohoda, ktorá by nasvedčovala nejakej spoločnej investícii do stavby rodinného domu.

3./ Žalobkyňa na pojednávaní dňa 18.06.2021 potvrdila, že so žalovaným sa zoznámili v roku 2004, keď spolu robili na lodi a do roku 2008 potom aj žili v P. S. v byte jej matky. Žalovaný tam však nechcel zostať, ale chcel rodinný dom a preto hľadali vhodný pozemok, pričom ona sa v roku 2008 presťahovala do T. a otec žalovaného ju prihlásil na trvalý pobyt, keďže matka ju z pobytu u nej odhlásila. Dom začali stavať v septembri 2009 a dohodli sa, že všetko bude na meno žalovaného, pretože to tak bude jednoduchšie s tým, že po svadbe sa dom prepíše aj na ňu v polovici a ona sa tiež chcela dohodnúť so žalovaným, že v prípade rozchodu jej vyplatí to, čo dala do domu. Spolu plánovali svadbu, k čomu však nedošlo, keďže v rokoch 2009 - 2014 pracovali vo B.. Dom sa dokončil v roku 2012 a začali v ňom bývať v októbri 2014 a ona tam bývala aj v rokoch 2015 - 2016, avšak potom odišla pracovať do B. a so žalovaným sa rozišli v auguste 2017. Dom zariaďovali spoločne a v rokoch 2010 - 2014 aj ona vybavovala záležitosti týkajúce sa výstavby domu napríklad časť prác na dome a administratívne záležitosti. Po rozchode sa chcela so žalovaným vysporiadať, pričom jej tvrdil, že sa môže vrátiť do domu, pretože je aj jej, ale ona sa rozhodla, že sa už nevráti. V dome bola pre svoje veci v decembri 2018, keď jej žalovaný nechal kľúč a bola tam za prítomnosti mediátora a jej terajšieho manžela. Taktiež sa podieľala na platení spoločných nákladov za dom v polovici do septembra 2018 a tieto platila z účtu jej terajšieho manžela, aj keď v dome nebývala. Žalovaný jej nikdy nevyplatil peniaze v hotovosti ako to uviedol vo svojich vyjadreniach týkajúcich sa prevodu peňazí zo B. na W.. Vo B. mali každý svoj vlastný účet a peniaze sa posielali na účet matky žalovaného a z týchto sa platila stavba domu. O dohode o spoluvlastníctve k domu vedela matka žalovaného ako aj jeho brat Q. Q. a synovec Q. Q. a takisto ich spoločná známa Q. B.. Zo B. v rokoch 2010-2015 išli peniaze na stavbu vo výške asi 120 000 eur a podľa nej zo svojich peňazí dala na stavbu okolo 110 000 eur.

4./ Na tom istom pojednávaní žalovaný potvrdil, že sa so žalobkyňou spoznali v roku 2004, keď pracovali na lodi, ale každý na inej. Do P. S. chodil iba sporadicky, pričom so žalobkyňou neplánovali spoločnú budúcnosť a ani nemali spoločnú domácnosť. Na trvalý pobyt v T. žalobkyňu prihlásil jeho otec. V čase, keď za hrubú stavbu zaplatil 49 000 eur sa žalobkyňa súdila s vlastnou matkou o byt, do ktorého

investovala peniaze. V T. spolu nebývali a žalobkyňa tam chodila iba sporadicky, pretože väčšinou pracovala v zahraničí. Žalobkyňa spočiatku ani nevedela o tom, že ide stavať dom. Medzi nimi nebola žiadna dohoda ohľadne spoluvlastníctva k domu a on mal na výstavbu domu dosť peňazí, pričom stavba stála asi 120 000 - 130 000 eur a stavalo sa v rokoch 2009-2013. Okrem peňazí zarobených vo B. mal peniaze aj v akciách a niečo mu dal i otec. Jeho rodinní príslušníci nemôžu mať vedomosť o žiadnej dohode so žalobkyňou, pretože takáto dohoda neexistovala. V dome začal bývať v roku 2013 a žalobkyňa tam nebývala, iba tam sporadicky chodila a mala tam pár vecí. Keď robili vo B., tak každý dostával výplatu na svoj účet a potom peniaze previedli na jeden z týchto účtov a vybrali ich v hotovosti vo B. a následne na W. zamenili za eurá. Nemá žiaden doklad o týchto zámenách a je pravdou, že peniaze z týchto účtov sa posielali aj na účet jeho matky a to v roku 2010, keď sa staval dom. Peniaze, ktoré patrili žalobkyňi jej po zámene na eurá dal. So žalobkyňou neboli v kontakte už v roku 2015 a žalobkyňa si bola pre svoje veci v dome. Nevie o tom, že by platila časť nákladov za dom a možno mu splácala peniaze, ktoré jej požičal, keď niekomu dlhovala 2 500 eur. Na ďalšom pojednávaní dňa 07.12.2021 žalovaný uviedol, že v čase stavby domu chodil do zahraničia a domov prišiel asi 6 krát za rok. Pokiaľ ide o živnostníkov, ktorí robili na stavbe, tak zväčša ich objednával on a niekedy aj synovec. Týchto živnostníkov vyplácal on, keď prišiel domov a peniaze si buď doniesol v hotovosti, alebo vybral z účtu. V čase jeho neprítomnosti práce na stavbe riadil synovec, pričom hrubá stavba bola postavená v roku 2009. Okolo stavby žalobkyňa nič nezariaďovala a iba raz mu dohodila niekoho na stavbu plotu. Všetky náklady na dom, keď sa tento už užíval si platil sám a taktiež aj úver zaplatil sám. Potvrdil, že chcel kúpiť auto a žalobkyňa to vybavila cez jej známeho, avšak zmluva bola na žalobkyňu a on zaplatil za toto auto, ktoré si neskôr zobrala žalobkyňa a potom to už po porade s právnikom neriešil. Peniaze, ktoré odovzdával žalobkyňi na W. mal buď zo zmenárne, o čom nemá doklad, lebo kvôli výhodnejšiemu kurzu sa doklad nedával, prípadne tieto peniaze vyberal z účtu.

5./ Svedkyňa G. E., ktorá je matkou žalobkyne vypovedala, že žalobkyňa sa zoznámila so žalovaným na lodi, asi v roku 2004 a odvtedy boli stále spolu. Rozhodli sa spolu žiť aj bez toho, aby sa zobrali a navrhovala im, aby bývali u nej v P. S., ale oni sa rozhodli postaviť si dom v T.. V roku 2010 predala byt za 53 000 eur a na účet žalovaného poslala sumu 10 000 eur na stavbu domu, lebo aj synovi takto pomohla, avšak nemá o tomto prevode peňazí žiadne doklady. Po začatí stavby domu odišli žalovaný so žalobkyňou do B., aby si mohli zarobiť a dokončiť dom, pričom zo B. posielali peniaze na stavbu a podľa nej to riadila matka alebo brat žalovaného a peniaze na stavbu posielali spoločne. Pred stavbou domu dcére dohovárala, aby nežili spolu len tak bez uzavretia manželstva, ale obaja trvali na tom, že chcú spolu žiť a dcéra jej tvrdila, že sa nikdy nerozídu, pričom plánovali aj založenie rodiny s tým, že si postavia dom. Dcéra zarábala vo B. do 3 000 eur mesačne a prakticky všetky peniaze dávala na účet žalovaného a tieto sa potom prevádzali na účet na Slovensko, kde sa vyberali a používali na stavbu. Obaja občas prišli na Slovensko zistiť, ako stavba pokračuje a vtedy tiež vyberali peniaze. Podľa nej dcéra do stavby domu investovala asi do 100 000 eur. Taktiež si brali úver 15 000 eur na stavbu, ktorý potom spoločne splácali.

6./ Svedkyňa Q. B. uviedla, že pozná žalobkyňu ešte z čias, keď obe pracovali v Anglicku a bývali blízko seba. Robili tam spolu rok a vtedy boli najlepšie kamarátky a ich vzťah pretrvával aj ďalšie roky, keď si občas zavolali alebo sa navštívili. Ona oboch navštívila niekoľkokrát v T. ešte keď bývali u rodičov žalovaného a spolu tam stavali dom. V roku 2016 ju obaja navštívili v Banskej Bystrici v čase, keď sa jej narodilo bábätko a doniesli jej pre dieťa veci a vtedy sa dohodli, že keď budú mať oni dieťa, tak jej veci posunie. V roku 2017 jej volal žalovaný ohľadom bytovej situácie v ich meste s tým, že si chce kúpiť nejakú nehnuteľnosť a vtedy jej aj povedal, že sa so žalobkyňou rozišli. Na návšteve v T. bola ešte pred stavbou nového domu a potom v čase, keď tam už boli základy a neskôr, keď bola hrubá stavba a ešte aj v čase, keď už mali dom zariadený. Žalobkyňa jej povedala, že pozemok patrí žalovanému a dom majú na polovicu, resp. sa vyjadřila, že stavbu domu financujú na polovicu. Podľa nej obaja spolu plánovali budúcnosť a tým pádom aj postavili dom. Naposledy sa so žalobkyňou stretla v roku 2018 a táto sa zmienila o tom, že od žalovaného vymáha auto a že žalovaný ju nechce vyplatiť z domu.

7./ Svedok Q. Q., ktorý je bratom žalovaného vypovedal, že bol prekvapený, že má ísť na súd kvôli tomu, že by mala byť žalobkyňa vlastníčkou polovice domu, pretože každý hovoril, že dom stavia X.. Potvrdil, že on (svedok) pracoval v zahraničí asi v roku 2007 - 2011 a s bratom vtedy neboli často v kontakte. S bratom sa stretal prakticky len vtedy, keď prišiel na návštevu rodičov do T., nakoľko býva na Bojnej a občas pri návštevách videl aj žalobkyňu, ale nevie, čo mali spolu a nevie, či tam bývala. Má vedomosť, že jej brat žalobkyňi dával peniaze a pokiaľ ide o stavbu nového domu, tak všetci hovorili, že

to stavia X. a nevie nič o tom, že by to stavali spoločne so žalobkyňou. S bratom sa o dome nerozprávali a informácie mal väčšinou od matky. Brat robil vo B. a jeho finančná situácia bola dobrá, ale nevie, či si na stavbu domu bral aj hypotéku. Pri jednej návšteve rodičov v T. ho brat zavolať, aby mu išiel svedčiť, že žalobkyňi dáva peniaze, ktoré spolu zarobili a to okolo 12 - 13 000 eur, pričom to bolo ešte v čase, keď nový dom nebol celkom dokončený. Potom jej ešte asi dvakrát dával peniaze, keď bývali spolu a tiež to bola taká istá suma a malo ísť o spoločne zarobené peniaze. Nevie nič o žiadnej dohode medzi bratom a žalobkyňou ohľadom stavby nového domu.

8./ Svedok X. V., ktorý sa pozná so žalovaným, keďže bývajú v tej istej obci a majú spoločné záujmy uviedol, že žalobkyňu nepozná a teda k ich spolunažívaniu so žalovaným sa nevie vyjadriť. On je živnostníkom v odbore voda, kúrenie, plyn a keď žalovaný staval dom, tak mu robil práce na dome vo svojom odbore tak, ako boli fakturované. So žalovaným bol v telefonickom kontakte, keďže tento vtedy robil v zahraničí, prípadne bol v kontakte s jeho synovcom, ktorý pomáhal na stavbe. Za prevedené práce mu platil žalovaný, keď prišiel zo zahraničia a podľa faktúry ho vyplácal v hotovosti za fakturované práce. Ohľadne stavby domu sa všetko riešilo cez žalovaného. Keď bol dom postavený, býval v ňom žalovaný a tento mu nikdy nespomínal, že by sa mal ženiť ani že stavia dom s niekým iným.

9./ Svedok Q. Q., synovec žalovaného vypovedal, že žalobkyňu poznal z videnia, pretože vtedy so žalovaným mali mať nejaký vzťah. Na stavbe rodinného domu v T. pomáhal zabezpečovať práce a so žalovaným komunikoval telefonicky alebo mailom, pričom preberali cenové ponuky materiálu aj prác a taktiež chodieval na stavbu kontrolovať práce. On vždy našiel ľudí, ktorí prišli na stavbu a nacenili veci, ktoré bolo treba robiť a žalovaný potom rozhodol, či sa to urobí alebo nie. Dom stavali firmy, rôzne partie a živnostníci a teda sa to prakticky robilo dodávateľským spôsobom. Podľa informácií, ktoré má vie, že dom mal byť žalovaného a vychádza aj z toho, že komunikoval len s ním a peniaze na vyplácanie dostával len od neho. So žalobkyňou ohľadne domu nikdy nekomunikoval. V čase stavby domu žalovaný robil v zahraničí a domov chodil len asi dva až štyrikrát do roka. Ľudí, ktorí robili na stavbe vyplácal väčšinou v hotovosti a peniaze dostal od žalovaného, pričom tento poslal peniaze podľa toho, aké práce sa robili. Peniaze mu boli odovzdávané buď cez matku žalovaného a bolo to zrejme tak, že jej peniaze nechal doma a ona mu ich potom odovzdala. Stavbu zabezpečoval prakticky až do štádia vybudovania holodomu a potom medzi nimi nastal menší rozpor ohľadne ceny žiaroviek, ktoré zabezpečil a po tomto rozpore na stavbe skončil. Podľa neho žalobkyňa na stavbu nechodila resp. si nespomína, že by mala nejaké požiadavky ohľadom stavby a všetko riešil so žalovaným. Za svoju činnosť od žalovaného nepýtal peniaze, ale v rámci dobrých vzťahov mu vždy niečo ponúkol a dal mu určitú sumu. K spolužitiu žalobkyne a žalovaného sa nevedel bližšie vyjadriť a trval na tom, že ohľadne financovania domu všetko riešil so žalovaným, pričom so žalobkyňou nikdy nič nepreberal ani ohľadne dispozičného riešenia domu. Taktiež nemal žiadnu vedomosť ohľadne dohody o financovaní domu a vysporiadaní. Žalovaný sa nikdy nevyjadril, či sa ide ženiť a podľa jeho názoru, keďže žalovaný bol stále v zahraničí, tak nevie, či sa chcel vôbec usadiť.

10./ Súd vykonal dokazovanie výsluchom sporových strán, výsluchom vyššie uvedených svedkov ako aj oboznámením sa s predloženými dokladmi a zistil, že podľa výpisu z LV č. XXXX pre kat.úz. T. je žalovaný výlučným vlastníkom nehnuteľností tam uvedených (pozemky spolu s rodinným domom súp. č. XXX.), pričom pozemky nadobudol darovacou zmluvou V 78/2009 uzavretou dňa 21.01.2009 od otca B. Q.. Dňa 01.06.2009 vydala Obec T. žalovanému stavebné povolenie pod č. Výst. 226/11/2009 Me na stavbu rodinného domu na pozemku parc.č. 1597/160 za podmienok uvedených v tomto stavebnom povolení, pričom kolaudačné rozhodnutie vydala Obec T. dňa 13.05.2013 pod č. Výst. 171/1/2013 Me s tým, že povolila užívanie stavby rodinného domu na pozemku parc.č. 1597/160 stavebníkovi X. Q. a uvedené rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 13.05.2013. Na základe vydaného stavebného povolenia došlo k zápisu stavby rodinného domu na LV č. XXXX do výlučného vlastníctva žalovaného.

11./ Žalobkyňa tvrdiac, že je podielovou spoluvlastníčkou domu (vychádzajúc z petitu žaloby sa však domáhala aj určenia spoluvlastníctva k pozemkom) predložila v rámci konania výpisy zo svojho bankového účtu vo B. za obdobie od začiatku roku 2010 až do konca roku 2015, z ktorých vyplýva, že na tento účet jej boli zasielané peniaze od zamestnávateľa Parkhotel Belevue Adelboden, pričom s týmto účtom mal oprávnenie disponovať aj žalovaný a podľa výpisov z účtu, v roku 2010 došlo k prevodom peňazí z účtu na účet žalovaného vo B. spolu vo výške 7 916,85 CHF (cca 5 997,61 eura) a zároveň dňa 30.11.2010 na účet matky žalovaného G. Q. v Slovenskej sporiteľni a.s. bola zaslaná suma 3 434,20 CHF (2 600 eur). V roku 2011 na švajčiarsky účet žalovaného bolo prevedených 7 473,70 CHF

(5 674,79 eura), pričom dňa 21.01.2011 na účet žalobkyne bolo vložených 3 350 CHF a následne v ten istý deň na účet G. Q. bola prevedená suma 3 330,80 CHF (2 527 eur). Podľa výpovede žalovaného na pojednávaní dňa 07.12.2021 uvedené peniaze na účet žalobkyne vložil on a následne boli poslané na účet jeho matky. V roku 2012 z účtu žalobkyne bolo prevedených na účet žalovaného vo Švajčiarsku spolu 13 552 CHF (11 108,20 eura), pričom dňa 17.04.2012 žalovaný podľa jeho vyjadrenia vložil na účet sumu 7 080 CHF a v ten istý deň na účet jeho matky bola zaslaná suma 7 713,57 CHF (6 330 eur). V roku 2013 bolo na účet žalovaného prevedených 3 029 CHF (2 462,60 eura), pričom vklady v hotovosti zo strany žalovaného boli spolu vo výške 12 300 CHF (10 000 eur) a okrem toho na tento účet dňa 12.04.2013 bola zaslaná aj výplata žalovaného vo výške 1 871 CHF. V ten istý deň žalovaný na účet vložil v hotovosti 3 500 CHF a zároveň na účet jeho matky bola prevedená suma 6 456,73 CHF (5 230 eur). V dňoch 11.01.2013, 16.09.2013 a 09.12.2013 sa na základe e-bankingových príkazov previedla na účet žalovaného spolu suma 6 980 eur a zároveň v priebehu roku boli na základe e-bankingových príkazov žalovaného vykonané úhrady spolu vo výške 11 919,47 CHF (9 690,63 eura), pričom žalovaný sa nevedel vyjadriť, čo sa prostredníctvom týchto príkazov platilo, ale zrejme sa prevádzali peniaze z jedného účtu na druhý kvôli poplatkom. V roku 2014 bolo zrealizovaných viacero e-bankingových príkazov na úhradu spolu vo výške 16 974,65 CHF a podľa vyjadrenia žalovaného tieto peniaze šli na jeho švajčiarsky účet a potom sa prevádzali na Slovensko. V roku 2015 na účte žalovanej už nie je evidovaný žiaden pohyb finančných prostriedkov.

12./ Okrem toho žalobkyňa predložila doklady o zárobkoch v zahraničí v priebehu rokov 2005 - 2013 ako aj doklady, že spoločne so žalovaným pracovali v zahraničí od decembra 2009 do októbra 2014 a doklad, že bola prihlásená k pobytu na adrese T. 163 od 15.08.2008 (č.l. 356 - 364). Taktiež predložila čestné vyhlásenie svojej matky G. E. (č.l. 17) zo dňa 06.07.2020, podľa ktorého matka žalobkyne mala dňa 30.04.2010 previesť zo svojho účtu na účet žalovaného čiastku 10 000 eur s tým, že tieto peniaze boli určené pre jej dcéru G. I. Z mailu na č.l. 116 vyplýva, že žalobkyňa sa v roku 2020 obrátila na mediátora Mgr. Pavla Kociana a tento informoval právneho zástupcu žalobkyne o tom, že so žalovaným nedošlo k žiadnej dohode, pričom predmetom mediácie malo byť vyporiadanie účastníkmi samostatne poukazovaných financií na spoločný účet, ktoré mali byť prvotne použité na úhradu nákladov na opravu rodinného domu rodičov žalovaného a neskôr na stavbu rodinného domu, kde plánovali bývať. Žalobkyňa taktiež predložila fotokópiu SMS správy od matky žalovaného zo dňa 13.11.2017 (č.l. 253), ktorou jej blahoželala k narodeninám a prosila ju, aby sa vrátila k nim domov s tým, že tam má žalobkyňa domov a má tam dom ako aj všetko a že ju X. čaká.

13./ Žalovaný v rámci dokazovania predložil doklady o jeho práci v zahraničí ako aj o zárobkoch v tomto období (č.l. 84 - 87, č.l. 160 - 181, č.l. 187 - 198, č.l. 320-326), z ktorých preukazoval svoje zárobky v období pred začatím stavby rodinného domu a taktiež, predložil výpisy zo svojho účtu na Slovensku za rok 2010 (č.l. 88) reagujúc na čestné vyhlásenie matky žalobkyne o zaslaní sumy 10 000 eur na jeho účet, pričom podľa výpisov z tohto účtu vyplýva, že za celý rok bol na ňom iba minimálny pohyb. Zároveň predložil úverovú zmluvu ohľadne hypotéky zo dňa 07.05.2013 (č.l. 185), z ktorej vyplýva, že mu bol poskytnutý úver vo výške 15 000 eur na výstavbu nehnuteľnosti a podľa výpisu z účtu (č.l. 128) úver čerpal dňa 05.06.2013 a v ten istý deň zaplatil sumu 13 692 eur za solárnu elektrárňu. Na zabezpečenie úveru musel založiť stavbu rodinného domu, pričom podľa znaleckého posudku za týmto účelom vypracovaného hodnota rozostavaného domu v tom čase predstavovala 135 000 eur (č.l. 277). Žalobkyňa predložila SMS správu od žalovaného zo dňa 31.07.2018 (č.l. 114), ktorou ju žalovaný poprosil o pôžičku na úver s tým, že jej peniaze vráti, keď sa predá dom a v tom čase mal byť zostatok úveru 8 500 eur, pričom žalovaný predložil výpisy zo svojho účtu, z ktorých vyplýva, že v dňoch 21.08. - 27.08.2018 bola na jeho účet zaslaná suma 1 500 eur, suma 6 980 eur a suma 1 485,55 eura od Generali poisťovňa a.s. (č.l. 126) a následne žalovaný dňa 24.09.2018 zaplatil zvyšok úveru vo výške 8 452,19 eura (č.l. 131).

14./ Zo strany žalovaného boli predložené viaceré doklady (faktúry, príjmové pokladničné doklady atď..) o platbách týkajúcich sa stavby rodinného domu, z ktorých vyplýva, že za vybudovanie hrubej stavby žalovaný zaplatil B. Z. v období od septembra 2009 do februára 2010 spolu sumu 49 000 eur (č.l. 255 - 256) a následne vyplácal ďalšie faktúry (č.l. 74 - 79, č.l. 158-159, č.l. 257-261), ako aj krycí list rozpočtu na stavbu (č.l. 270), podľa ktorého celkové náklady na stavbu spolu s DPH boli vyčíslené na sumu 101 783,31 eura. Ďalšie doklady týkajúce sa platieb za stavebný materiál predložil žalovaný na č.l. 327 - 335.

Podľa § 137 písm. c/ Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, žalobou možno požadovať, aby sa rozhodlo najmä o určení, či tu právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem; naliehavý právny záujem nie je potrebné preukazovať, ak vyplýva z osobitného predpisu.

Podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka, vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu alebo na základe iných skutočností, ustanovených zákonom.

Podľa § 136 ods.1 Občianskeho zákonníka vec môže byť v spoluvlastníctve viacerých vlastníkov.

Podľa ods.2 spoluvlastníctvo je podielové alebo bezpodielové. Bezpodielové spoluvlastníctvo môže vzniknúť len medzi manželmi.

Podľa § 137 ods.1 OZ, podiel vyjadruje mieru, akou sa spoluvlastníci podieľajú na právach a povinnostiach vyplývajúcich zo spoluvlastníctva k spoločnej veci.

Podľa ods. 2 ak nie je právnym predpisom ustanovené alebo účastníkmi dohodnuté inak, sú podiely všetkých spoluvlastníkov rovnaké.

15./ Na základe vykonaného dokazovania a po vyhodnotení vykonaných dôkazov a to každého jednotlivu a všetkých v ich vzájomnej súvislosti (§ 191 ods. 1 CSP) dospel súd k záveru, že žaloba žalobkyne na určenie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam v kat.úz. T. zapísaným na LV č. XXXX a to v podiele 1/2 -ica nie je dôvodná a preto ju súd zamietol. Žaloba žalobkyne je žalobou určovacou v zmysle § 137 písm. c/ CSP, ktorou sa domáhala určenia spoluvlastníctva a naliehavý právny záujem žalobkyne na takomto určení bol daný tým, že podľa jej tvrdenia je podielovou spoluvlastníčkou sporných nehnuteľností, čomu však nezodpovedá zápis v katastri nehnuteľnosti. Keďže žalovaný poprel v priebehu konania skutkové tvrdenia žalobkyne a uviedol vlastné tvrdenia o predmetných skutkových okolnostiach (§ 151 ods. 2 CSP), tak v zmysle čl. 8 CSP bolo povinnosťou žalobkyne označené skutkové tvrdenia podprieť dôkazmi, pričom povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky právne relevantné tvrdenia, či už sú uvedené v žalobe, vo vyjadrení žalovaného alebo v priebehu konania. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom dôkazné bremeno spočíva na účastníkovi konania bez ohľadu na jeho procesné postavenie, pričom nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom v opačnom procesnom postavení než je účastník, ktorý nesplnil alebo nedostatočne splnil svoju dôkaznú povinnosť. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledok konania, ktorý závisí od zistení z navrhnutých a vykonaných dôkazov. Dôkazná núdza je situácia, v ktorej sa dopad (neúspech v konaní), pričíta tomu účastníkovi, na ktorom predovšetkým podľa predpisov hmotného práva leží dôkazné bremeno t.j. zodpovednosť za preukázanie skutočností významných z hľadiska hmotného práva. V prejednávanej veci však podľa názoru súdu žalobkyňa dôkazné bremeno na svoje tvrdenia neunesla a nepreukázala skutočnosti významné z hľadiska hmotného práva a teda sa ocitla v dôkaznej núdzi, ktorej výsledkom bol jej neúspech v konaní, keďže súd jej žalobu v celom rozsahu zamietol.

16./ Ustanovenie § 132 ods. 1 OZ demonštratívne vymenúva právne skutočnosti, na základe ktorých možno nadobudnúť vlastníctvo k veci. Tieto právne skutočnosti pritom nemusia byť normatívne upravené len v Občianskom zákonníku ale môžu vyplývať aj z osobitných právnych predpisov. Vlastníctvo možno nadobudnúť buď originárne (pôvodne) alebo derivatívne (odvodene). Podstata originárneho nadobudnutia spočíva v tom, že nadobúdateľ neodvodzuje svoje vlastníctvo od vlastníckeho práva skoršieho vlastníka, ale nadobúda ho nezávisle od neho, prípadne je originárny vlastník prvým vlastníkom veci. Príkladmi originárneho nadobudnutia vlastníctva sú vydržanie, vytvorenie novej veci, spracovanie cudzej veci, nadobudnutie zo zákona atď. Pokiaľ ide o vytvorenie novej veci, tak uvedený spôsob nadobudnutia vlastníctva sa vzťahuje na veci hnutelné a z nehnuteľností v zásade na stavby. Pri nadobúdaní vlastníctva k novovytvorenej veci treba za jej vlastníka považovať toho, kto ju vytvoril ak zo zmluvy nevyplýva, že vec bola vytváraná od počiatku pre iného. Pri postavení novej stavby sa predpokladá, že vlastníkom je stavebník, teda ten, kto vec stavia na základe stavebných predpisov. Stavebník sa aj zapíše do katastra nehnuteľností za vlastníka novej stavby, ak sa nepreukáže niečo iné.

17./ Z ustanovenia § 136 ods. 1 OZ vyplýva, že vec môže byť v spoluvlastníctve viacerých vlastníkov, pričom spoluvlastníctvo je podielové alebo bezpodielové s tým, že bezpodielové spoluvlastníctvo môže vzniknúť len medzi manželmi. Pokiaľ ide o spôsob vzniku spoluvlastníctva, tak tu platí všeobecný režim vychádzajúci z ustanovenia § 132 OZ a teda jedným zo spôsobov nadobudnutia spoluvlastníctva je aj

vytvorenie novej veci. Pokiaľ ide o vytvorenie veci, najčastejšie sa v praxi opakujú prípady zhotovenia stavby. Súdna prax opakovane potvrdzuje, že samotná stavebná činnosť vykonávaná viacerými osobami súčasne bez ďalšieho nestačí na to, aby tým bolo založené aj podielové spoluvlastníctvo medzi týmito osobami. Platí teda rovnaký princíp ako pri nadobúdaní spoločnej veci na základe zmluvy - rozhodujúcim je predovšetkým právne relevantne vopred prejavená vôľa všetkých budúcich spoluvlastníkov o tom, že po výstavbe má byť nehnuteľnosť v ich podielovom spoluvlastníctve. Takáto dohoda nemusí mať dokonca ani písomnú formu, pretože na ňu nedopadá príkaz z ustanovenia § 46 OZ, ktorý normuje o obligatórnej písomnej forme len pre prípad prevodu nehnuteľnosti. Dohoda o založení spoluvlastníctva k novovytvorenej veci však musí byť uzavretá (i) medzi všetkými budúcimi spoluvlastníkmi (ii) pred začatím stavebnej činnosti, pričom z nej musí byť zrejmá (iii) nepochybná vôľa zhotoviť stavbu práve v režime podielového spoluvlastníctva. Pokiaľ čo i len jeden z týchto esenciálnych prvkov chýba, stavba nebude predmetom podielového spoluvlastníctva. Samozrejmosťou je, že vymedzenie výšky spoluvlastníckych podielov nie je podstatnou náležitosťou takejto dohody, a to s poukazom na ustanovenie § 137 ods. 2.

18./ Stavebník podľa stavebného zákona je účastník stavebného konania, no za stavebníka z civilistického hľadiska sa považuje osoba, ktorá stavbu uskutočnila s právne relevantne prejavým úmyslom (vôľou) mať ju pre seba t.j. byť jej vlastníkom. Pre nadobudnutie nehnuteľnosti do podielového spoluvlastníctva potom nie je rozhodujúce to, kto bol stavebníkom podľa verejného práva, ale postavenie stavebníka v občianskoprávnom zmysle. Okruh stavebníkov v stavebnom konaní je však aj jednou z indícií pre ustálenie okruhu stavebníkov v civilistickom ponímaní. Na druhej strane vzniku podielového spoluvlastníctva nebráni okolnosť, že sa ako stavebník zúčastňoval stavebného konania iba jeden z neskorších podielových spoluvlastníkov. V praxi však pôjde zakaždým o skutkovo zložité prípady, keďže pri posudzovaní, či v dôsledku stavebnej činnosti viacerých osôb bez akejkoľvek písomnej dohody došlo k založeniu podielového spoluvlastníctva, alebo nie, bude záležať na konkrétnych okolnostiach veci.

19./ Podľa judikátu R16/1983 pre posúdenie vzniku podielového spoluvlastníctva k domu alebo inej stavbe postavenej spoločnou činnosťou viacerých osôb je rozhodujúca dohoda uzavretá medzi nimi o založení spoluvlastníckych vzťahov. Táto dohoda nemusí byť písomná. Nie je ani potrebné, aby sa v nej účastníci vopred dohodli o veľkosti spoluvlastníckych podielov pred dokončením stavby. Z obsahu dohody musí však byť zrejmé, že účastníci chceli založiť podielové spoluvlastníctvo k stavbe napríklad s tým, že veľkosť podielov bude závisieť od miery pričinenia sa jednotlivých účastníkov dohody na postavení stavby. Ak podiely spoluvlastníkov neboli dohodnuté inak, sú rovnaké (§ 137 ods. 2 OZ). Rovnako tak z judikátu R44/1993 vyplýva, že dohoda o založení podielového spoluvlastníctva k stavbe môže byť platne uzavretá v dobe, ktorá časovo predchádza vzniku stavby ako veci spôsobilej byť predmetom práv a povinností. Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku sp.zn. 4Cdo/93/1999 (ZSP 14/2000) konštatuje, že bez dohody účastníkov o tom, že založia podielové spoluvlastníctvo k stavbe uzavretej pred začatím stavby, nemôže vzniknúť podielové spoluvlastníctvo k stavbe.

20./ Podľa rozhodnutia Ústavného súdu ČR sp.zn. I.ÚS/562/2005, existencia vzťahu druhá a družky bez ďalšieho neznamena, že veci, ktoré osoby takto žijúce nadobudnú za trvania tohto vzťahu do svojho vlastníctva, sa stávajú ich podielovým spoluvlastníctvom.

21./ Najvyšší súd SR vo svojom rozsudku sp.zn. 6Cdo/227/2013 zo dňa 29.04.2015 vyslovil názor, že spoluvlastníctvo k stavbe vzniknutej spoločnou činnosťou viacerých osôb môže vzniknúť aj v prípade, ak takéto osoby neuzavreli o vlastníctve k novej stavbe žiadnu dohodu. Je tomu tak preto, že vlastníctvo k novozhotovenej stavbe nadobúda ten, kto stavbu uskutočnil s (právne relevantne prejavým) úmyslom mať ju pre seba (stavebník), pričom nie je rozhodujúce, komu bolo adresované rozhodnutie o stavebnom povolení. Ak stavbu vykonáva viac osôb, ktoré o vlastníctve k novej stavbe neuzavreli žiadnu dohodu, pričom z okolností veci nie je zrejmé, že malo ísť o stavbu vo vlastníctve len niektorých z týchto osôb, stavebníkmi sú všetky tieto osoby, ktoré sa stávajú podielovými spoluvlastníkmi stavby.

22./ Krajský súd Banská Bystrica v rozsudku sp.zn. 11Co/14/2020 zo dňa 28.05.2020 (bod 14 odôvodnenia) rovnako konštatoval, že dohoda o založení podielového spoluvlastníctva ku stavbe môže byť platne založená len v dobe, ktorá časovo predchádza vzniku stavby ako veci spôsobilej byť predmetom práv a povinností; v dobe existencie stavby sa účastníci na založení spoluvlastníckych vzťahov už dohodnúť nemôžu, pretože v dobe vzniku stavby ako spôsobilého predmetu právneho vzťahu už stavba musí mať vlastnícky (spoluvlastnícky) režim, ktorý však následne môže byť zmenený, prípadne zrušený (R 44/1993); dohoda uzatvorená po vzniku stavby ako veci v právnom zmysle by musela byť

písomná, inak nemá právne účinky (§ 141 ods. 1 OZ). V tomto rozhodnutí odvolací súd poukázal na to, že žalobkyňa nepreukázala svoj úmysel nadobudnúť stavbu do podielového spoluvlastníctva v čase začatia stavby a rovnako ani svoj peňažný vklad s tým, že nemožno prehliadnúť dobu, ktorá uplynula od kúpy nehnuteľností (2002) do podania žaloby (2018), kedy žalobkyňa nemala záujem otázku spoluvlastníctva resp. nadobudnutia vlastníctva vyriešiť. Aj Krajský súd Nitra v rozsudku sp.zn. 5Co/34/2020 zo dňa 12.08.2020 (bod 23 odôvodnenia) uviedol, že vlastníctvo k novovybudovanej stavbe nadobúda ten, kto stavbu uskutočnil s prejavovým úmyslom mať ju pre seba. Komu bolo adresované stavebné povolenie, resp. či vôbec bolo vydané nie je samo o sebe rozhodujúce. Rovnako nie je rozhodujúce, kto financoval stavbu, prípadne z čieho materiálu bola stavba postavená. Vlastníkom stavby sa stáva stavebník v zmysle občianskeho práva bez ohľadu na to, či staval z vlastného alebo cudzieho materiálu, zhotoviteľovi totiž chýba vlastnícka vôľa, pretože vlastníctvo nenadobúda ten, kto tvorí vec pre iného.

23./ S poukazom na vyššie citované zákonné ustanovenia a súdne rozhodnutia ako aj s prihliadnutím na sporovými stranami produkované dôkazy, dospel súd k záveru, že v prípade stavby rodinného domu súp.č. XXX v kat.úz. T. k vzniku podielového spoluvlastníctva sporových strán nedošlo a teda žalobkyňa nemôže byť podielovou spoluvlastníčkou tejto novovytvorenej stavby v podiele 1/2 -ica tak, ako sa podanou žalobou domáhala. V samotnej žalobe obsah petitu nevyjadruje to, čoho sa žalobkyňa podľa obsahu žaloby ako aj následného dokazovania domáhala, pretože v petite okrem rodinného domu súp.č. XXX uvádzala aj pozemky zapísané na LV č. XXXX, ku ktorým v žiadnom prípade nemohlo vzniknúť jej spoluvlastníctvo, keďže tieto nadobudol žalovaný darovacou zmluvou od svojho otca a na nich následne postavil nový rodinný dom. Už len z tohto dôvodu žaloba žalobkyne o určenie vlastníckeho práva k uvedeným pozemkom v podiele 1/2 -ica nemôže byť dôvodná a preto v tejto časti musela byť zamietnutá a súd sa ďalej pri odôvodňovaní svojho rozsudku ohľadne zamietnutia žaloby vo vzťahu k rodinnému domu súp.č. XXX bude ďalej zaoberať len uvedenou nehnuteľnosťou a vlastníckym právom k nej.

24./ Je nesporné, že vytvorenie novej veci a teda aj zhotovenie stavby patrí medzi originárne spôsoby nadobudnutia vlastníctva a rovnako tak k novovytvorenej stavbe môže vzniknúť aj spoluvlastnícky vzťah viacerých osôb pokiaľ sa preukáže uzavretie dohody o založení spoluvlastníctva k novovytvorenej veci, pričom táto dohoda musí byť uzavretá medzi všetkými budúcimi spoluvlastníkmi pred začatím stavebnej činnosti a musí z nej byť zrejme nepochybná vôľa zhotoviť stavbu práve v režime podielového spoluvlastníctva. Pokiaľ čo i len jeden z týchto základných prvkov dohody chýba, stavba nebude predmetom podielového spoluvlastníctva. Súčasťou dohody nemusí byť vymedzenie výšky spoluvlastníckych podielov s poukazom na ustanovenia § 137 ods. 2 OZ. Dohoda o založení podielového spoluvlastníctva ku stavbe teda môže byť platne založená len v dobe, ktorá časovo predchádza vzniku stavby ako veci spôsobilej byť predmetom práv a povinností a pokiaľ stavbu uskutočnilo viac osôb a dohodu o vlastníctve k novej stavbe neuzavreli, pričom z okolností veci nie je zjavné, že malo ísť o stavbu vo vlastníctve len niektorých z týchto osôb, stavebníkmi sú všetky tieto osoby, ktoré sa stávajú podielovými spoluvlastníkmi stavby. Pri posudzovaní skutočností, ktoré osoby sú stavebníkmi v civilistickom ponímaní nie je rozhodujúce, komu bolo adresované stavebné povolenie a rovnako nie je rozhodujúce, kto financoval stavbu prípadne z čieho materiálu bola stavba postavená.

25./ V prípade stavby rodinného domu súp.č. XXX v kat.úz. T. je nesporné, že ide o originárny spôsob nadobudnutia vlastníctva k tejto stavbe ako stavbe novovytvorenej, ktorej ako vlastníka bol do katastra nehnuteľností zapísaný žalovaný. Pokiaľ sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala určenia, že je spoluvlastníčkou tohto rodinného domu v polovici, bolo jej povinnosťou uvedené tvrdenie preukázať a na jeho preukázanie produkovať prípadne označiť dôkazy. Podľa názoru súdu však žalobkyňa dôkazné bremeno neunesla, ocitla sa v dôkaznej núdzi, výsledkom čoho bolo zamietajúce rozhodnutie súdu.

26./ Ak chcela byť žalobkyňa úspešná v konaní o určenie spoluvlastníckeho práva k novopostavenému rodinnému domu, tak bolo jej povinnosťou preukázať, že ešte pred začatím budovania stavby uzavrela so žalovaným dohodu o založení spoluvlastníctva k budúcej stavbe rodinného domu, ktorý sa mal stavať na pozemku patriacemu žalovanému, teda že stavba bude patriť do ich podielového spoluvlastníctva. Žalobkyňa však v priebehu konania neprodukovala žiaden konkrétny dôkaz o uzavretí takej dohody, ktorá by predchádzala samotnej stavebnej činnosti a prakticky ani z jej výpovede nevyplýva uzavretie dohody o založení spoluvlastníctva k budúcej stavbe. V žalobe síce uviedla, že sa so žalovaným dohodli postaviť rodinný dom za účelom zabezpečenia spoločného bývania, avšak na pojednávaní dňa 18.06.2021 vypovedala, že po dohode so žalovaným malo byť všetko na jeho meno s tým, že po svadbe sa dom prepíše aj na ňu v polovici a so žalovaným sa chcela dohodnúť, že v prípade

rozchodu jej vyplatí to, čo dala do domu a teda ani z týchto tvrdení žalobkyne (ničím nepreukázaných) nevyplýva, že dohoda o spoluvlastníctve aspoň v ústnej forme bola so žalovaným uzavretá ešte pred začatím stavebnej činnosti. Žalovaný tieto jej tvrdenia v celom rozsahu poprel, uzavretie žiadnej dohody nepotvrdil a ani výpoveďami svedkov sa uzavretie dohody žalobkyňi nepodarilo preukázať. Ani jeden zo svedkov, teda ani svedkyne navrhnuté žalobkyňou (G. E. a Q. B.) nepotvrdili uzavretie akejkolvek dohody o spoluvlastníctve k rodinnému domu ešte pred začatím budovania stavby, pretože svedkyňa G. E. iba vypovedala, že účastníci konania sa rozhodli postaviť dom v T. bez bližšej konkretizácie vlastníckych vzťahov k tomuto domu (teda, či dom bude vo výlučnom vlastníctve žalovaného alebo v spoluvlastníctve oboch) a rovnako tak svedkyňa Q. B. sa nevyjadrovala k žiadnej dohode a iba žalobkyňa jej mala povedať, že stavbu domu financujú na polovicu. Svedkyňa sa iba domnievala, že účastníci spolu plánovali budúcnosť a tým pádom aj postavili dom.

27./ K existencii dohody o budúcom spoluvlastníctve k domu sa nevedeli vyjadriť ani ďalší svedkovia, pretože svedok Q. Q. (brat žalovaného) bol prekvapený, že žalobkyňa sa domáha určenia spoluvlastníctva k domu, nakoľko z vyjadrení iných osôb mal za to, že dom stavia žalovaný a nevedel nič o tom, že by dom stavali spoločne so žalobkyňou a rovnako tak svedok Q. Q. (synovec žalovaného) nemal žiadnu vedomosť ohľadne dohody o financovaní domu a vysporiadaní. Žalovaný uzavretie žiadnej dohody o budúcom vlastníctve k domu nepotvrdil, pričom takúto dohodu o založení spoluvlastníctva je možné uzavrieť len v dobe, ktorá časovo predchádza vzniku stavby a teda uzavretie dohody nie je možné vyvodiť z následných domnienok účastníkov alebo svedkov vyplývajúcich z určitej formy spolužitia účastníkov pred začatím stavby alebo po jej vybudovaní. Je nesporné, že účastníci určitú dobu žili spolu, i keď žalovaný uvedené spolužitie označil len za priateľský vzťah, avšak zo samotnej dĺžky tohto spolužitia a jeho formy je nepochybné, že účastníci žili vo vzťahu, ktorý je možné nazvať vzťahom druhá a družky, avšak ani existencia takéhoto vzťahu bez ďalšieho neznamená, že dom, ktorý žalovaný nadobudol do svojho vlastníctva by mal byť v podielovom spoluvlastníctve takýchto osôb. Hlbšej intenzite tohto vzťahu, ktorý žalovaný označil len za vzťah priateľský, nasvedčuje nielen skutočnosť, že účastníci spolu žili viac rokov, ale aj skutočnosť, že žalovaný mohol prakticky bez obmedzení disponovať s finančnými prostriedkami na účte žalobkyne a taktiež aj fakt, že od 15.08.2008 bola žalobkyňa prihlásená k trvalému pobytu na tej istej adrese ako žalovaný. Súd teda vzhľadom na uvedené mal za to, že pred začatím stavebnej činnosti medzi sporovými stranami nedošlo k uzavretiu dohody o spoluvlastníctve k tejto budúcej stavbe a teda žalovaný ako stavebník bol z toho dôvodu po vydaní kolaudačného rozhodnutia zapísaný do katastra nehnuteľností ako výlučný vlastník rodinného domu.

28./ Pokiaľ žalobkyňa nepreukázala uzavretie dohody o budúcom spoluvlastníctve k stavbe a teda pokiaľ žiadna takáto dohoda neexistovala, tak druhou možnosťou ako preukázať jej spoluvlastnícke právo k rodinnému domu bolo preukázanie skutočnosti, že nemalo ísť o stavbu výlučne vo vlastníctve žalovaného, ale že stavebníkmi boli obaja a tým sa stali aj podielovými spoluvlastníkmi stavby. V tomto smere žalobkyňa predložila výpisy zo svojho účtu, ktoré mali potvrdzovať, že sa finančne podieľala na zhotovení stavby, avšak podľa názoru súdu uvedené tvrdenie jednoznačne nepreukázala, pretože z výpisu jej účtu vyplýva iba to, že s peniazmi na ňom nakladal žalovaný a tieto buď prevádzal na svoj účet alebo časť peňazí bola odoslaná na účet jeho matky, avšak vždy predtým žalovaný vykonal vklad na účet žalobkyne s tým, že potom tieto jeho peniaze boli prevedené na účet matky. Ani tieto finančné transakcie však nepreukazujú tvrdenie žalobkyne, že finančne participovala na stavbe domu, pretože nepreukázala ako ďalej žalovaný naložil s peniazmi, ktoré previedol z jej účtu na svoj účet vo Švajčiarsku a na druhej strane žalovaný tvrdil, že tieto peniaze sa buď prevádzali na Slovensko, kde sa zamieňali za eurá kvôli výhodnému kurzu prípadne peniaze boli dovezené na Slovensko v hotovosti a následne zamenené s tým, že žalobkyňi potom odovzdal časť peňazí, ktorá jej patrila a uvedené vyjadrenie potvrdzoval ako svedok jeho brat Q. Q.. Okrem tejto svedeckej výpovede však žalovaný žiadne iné dôkazy o prevode peňazí na Slovensko a ich následnej zámene a odovzdaní žalobkyňi neprodukoval. Tvrdenia žalobkyne o spolufinancovaní stavby sú však v rozpore s tým, že žalovaný si po kolaudácii stavby zobral úver na solárnu elektrárňu vo výške 15 000 eur a následne tento úver splácal, pričom na jeho splatenie použil finančné prostriedky, ktoré mu boli zaslané poisťovňou Generali v auguste 2018 a následne v septembri zaplatil zvyšok úveru. Z uvedeného ako aj z SMS správy žalobkyne, ktorú zaslala žalovanému dňa 31.07.2018 vyplýva, že už v roku 2013 sa žalobkyňa na financovaní stavby nemohla podieľať, pretože žalovaný ju v roku 2008 požiadal o pôžičku na splatenie úveru s tým, že peniaze jej vráti, keď sa predá dom, ale následne zvyšok úveru vysporiadal aj bez pôžičky od žalobkyne. Podľa výpisu z účtu žalobkyne v roku 2014 neodišli z neho žiadne peniaze na Slovensko, ale bolo tam zrealizovaných

viacero e-bankingových príkazov a podľa žalovaného peniaze šli na jeho švajčiarsky účet a následne sa prevádzali na Slovensko, avšak ani uvedená skutočnosť nepotvrďuje, že by v roku 2014 žalobkyňa akýmkoľvek spôsobom finančne prispievala na dokončenie stavby.

29./ Žalobkyňa sa predloženým čestným vyhlásením svojej matky snažila preukázať, že v roku 2010 jej matka dala peniaze na stavbu domu, avšak z obsahu tohto vyhlásenia vyplýva iba to, že jej matka mala poslať na účet žalovaného sumu 10 000 eur a peniaze boli určené pre žalobkyňu, avšak zaslanie týchto peňazí žalobkyňa žiadnym iným spôsobom nepreukázala, pretože jej matka nemala žiaden doklad o tejto transakcii a žalovaný tvrdenie žalobkyne a svedkyne poprel, pričom predložil výpisy zo svojho účtu za rok 2010, z ktorých vyplývalo, že na ňom nebol žiaden väčší pohyb a teda že mu tam neprišla suma 10 000 eur.

30./ Obe sporové strany v priebehu konania predložili viacero dokladov, ktoré potvrdzovali, v akom časovom období pracovali v zahraničí a za akých platových podmienok s tým, že žalovaný preukazoval tvrdenie, že na stavbu domu mal dostatok finančných prostriedkov, keď okrem zarobených peňazí mu mal na stavbu prispieť aj jeho otec a okrem toho mal z predaja akcií získať cca 30 000 eur, o čom však žiaden doklad nepredložil. Žalobkyňa sa snažila preukázať, že taktiež mala dostatok finančných prostriedkov na to, aby sa finančne spolupodieľala na stavbe domu, ale na druhej strane z jej vyjadrení a z preukázaných skutočností vyplýva, že nemala jasnú predstavu, koľko stavba rodinného domu stála, keď najskôr v žalobe uvádzala, že na účet žalobcu poukázala finančné prostriedky spolu vo výške 96 341 eur a na pojednávaní tvrdila, že zo svojich peňazí dala na stavbu okolo 110 000 eur, pričom stavba bola po jej kolaudácii ocenená znalcom na sumu 135 000 eur a podľa krycieho listu rozpočtu mali celkové náklady na stavbu predstavovať vyše 100 000 eur. Pokiaľ by sa žalobkyňa podieľala na stavbe domu ako stavebník v zmysle občianskeho práva, tak by o týchto záležitostiach musela mať väčší prehľad, keďže sa podľa jej tvrdenia malo jednať aj o jej finančné prostriedky. Vyššie uvedené skutočnosti ako aj ďalšie dôkazy predložené žalovaným (stavebné a kolaudačné rozhodnutie, faktúry a pokladničné doklady) ako aj výpovede svedkov Q. Q., Q. Q. a X. V. nasvedčujú tomu, že stavebníkom v zmysle občianskeho práva bol žalovaný. Tento záver súdu vyplýva z jednotlivých dôkazov, pričom súd po ich vyhodnotení a to každého jednotlivo a všetkých v ich vzájomnej súvislosti mal za to, že žalobkyňa sa nepodarilo preukázať postavenie stavebníka vo vzťahu k novovybudovanému rodinnému domu, pretože zo žiadnych dokladov tento jej status nevyplýva a z výpovedí svedkov, ktorí sa priamo podieľali na budovaní stavby (Q. Q. a X. V.) je jednoznačné, že stavbu riadil a financoval žalovaný. Žalobkyňa sa podľa názoru súdu na vybudovaní rodinného domu nepodieľala ani finančne ani žiadnou ďalšou činnosťou súvisiacou so samotnou stavbou a v tomto smere je úplne irelevantné jej tvrdenie, že v dome bývala až do rozchodu so žalovaným a že platila časť nákladov súvisiacich s užívaním domu, keď na toto svoje tvrdenie žiaden dôkaz ani nepredložila. Rovnako tak skutočnosť, že sa v roku 2020 obrátila na mediátora za účelom uzavretia dohody so žalovaným, aby jej tento vyplatil finančné prostriedky, ktoré investovala do domu, nesvedčí o tom, že by žalobkyňa bola stavebníkom a z tohto titulu spoluvlastníčkou domu a v tomto kontexte je tiež irelevantná SMS správa od matky žalovaného zo dňa 13.11.2017, podľa ktorej žalobkyňu prosila, aby sa vrátila do T. s tým, že tam má domov a má tam dom ako aj všetko a že ju žalovaný čaká. Žalobkyňa taktiež nepreukázala svoje tvrdenie, že sa finančne podieľala na zaplatení nákladov za hrubú stavbu B. Z. prezentované na pojednávaní jej právnym zástupcom, keďže v tomto smere žiaden dôkaz nepredložila a za hrubú stavbu bolo platené prevažne koncom roku 2009 a časť nákladov začiatkom roku 2010, pričom žalobkyňa predložila výpisy zo svojho účtu až od začiatku roku 2010.

31./ S poukazom na prevedené dokazovanie mal súd za to, že k vybudovaniu stavby rodinného domu došlo v období od jesene 2009 do mája 2013, keď bol dom skolaudovaný a teda ako vec spôsobilý byť predmetom práv a povinností, pričom pred začatím stavebnej činnosti nedošlo medzi sporovými stranami k uzavretiu dohody o spoluvlastníctve k tomuto domu a jediným stavebníkom podľa občianskeho práva bol žalovaný, ktorý bol následne ako vlastník domu zapísaný do katastra nehnuteľností. O oprávnenosti záveru súdu, že stavebníkom bol iba žalovaný okrem už vyššie uvedeného svedčí nielen to, že staval na svojom pozemku, ale aj to, že žalobkyňa sa začala zaujímať o finančné vyporiadanie so žalovaným až v roku 2020 prostredníctvom mediátora, pričom jej snaha nebola úspešná a podaná určovacia žaloba len navodzujú domnienku, že žalobkyňa si bola vedomá možného neúspechu v súdnom konaní pri žalobe na plnenie vzhľadom na značný časový odstup od vybudovania stavby a preto zvolila tento spôsob uplatňovania ňou tvrdených práv. V dobe existencie stavby sa už sporové strany na založení spoluvlastníckych vzťahov dohodnúť nemohli, pretože v tejto dobe mala už stavba vlastnícky režim

taký, že jej výlučným vlastníkom bol žalovaný a tento mohol byť zmenený len dohodou strán, ktorá by musela byť písomná, aby mohla mať právne účinky. V dôsledku toho súd žalobu žalobkyne na určenie spoluvlastníctva k stavbe rodinného domu súp. č. XXX v kat.úz. T. nepovažoval za dôvodnú a v celom rozsahu ju zamietol (rovnako tak aj v časti týkajúcej sa určenia spoluvlastníctva k pozemkom, i keď podľa obsahu žaloby a následného konania spoluvlastníctvo k pozemkom nemalo byť predmetom sporu, avšak petii žaloby obsahoval aj určenie spoluvlastníctva k nim).

32./ O náhrade trov konania rozhodol súd podľa § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanému, ktorý mal plný úspech v konaní, priznal náhradu trov konania v plnej výške s tým, že podľa § 262 ods. 2 CSP o výške náhrady trov konania rozhodne súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa doručenia na Okresný súd Topoľčany.

Podľa §-u 363 CSP v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutie smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).